

Arrest

nr. 306 170 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. -S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. ROGGHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 16 maart 2021 en op 14 april 2021.

1.2. Op 5 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Ook de Raad weigerde aan verzoekster bij arrest nr. X van 31 januari 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 24 februari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming op 15 september 2022 niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 285 391 van 27 februari 2023 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 15 september 2022.

1.7. Verzoekster dient op 22 maart 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het CGVS gehoord op 4 oktober 2023.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 14 december 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger van Perzische afkomst.

Op 23 januari 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u dat u op (...) ordibehesht 1358 (Perzische kalender, stemt overeen met (...) april 1979 volgens de Gregoriaanse kalender) huwde met H. J. te Ahvaz en jullie samen in Babolsar woonden. U bent geboren moslim maar u was nooit echt gelovig, wel spiritueel. U nam deel aan bepaalde tradities binnen de islam en geloofde wel in God, maar verder deed u er niet veel mee. U had het er als leerkracht bovendien lastig mee om koranlessen te moeten geven. Toen u dit duidelijk maakte, kwam het u op kritiek te staan, waardoor u in 1390 (2011-2012) zelfs werd ontslagen. In Iran had u het erg moeilijk met het feit dat uw kinderen verhuisden naar verschillende landen: uw twee dochters S. en N. wonen in Australië, uw zoon N. (O.V. ...) woont in België als erkend vluchteling – intussen is hij Belg – en uw zoon S. (O.V. ...), die op 1 december 2015 in België om internationale bescherming verzocht – hierin werd een weigeringsbeslissing genomen omdat Zwitserland verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek – woont in Zwitserland. U was depressief. Uw man raadde u aan om te gaan zwemmen zodat u zich beter zou voelen. In farvardin 1398 (maart/april 2019) leerde u in het zwembad M. kennen. Het klikte tussen jullie en na twee à drie weken vertelde ze u dat ze christen was. U vertelde haar dat u weinig goede ervaringen had met religie maar dat u er wel voor open stond. U raakte geïnteresseerd en M. stelde u voor om u te laten kennismaken met broeder F., de voorganger van haar huiskerk. U had twee keer een ontmoeting met hem alvorens u op 2 khordad 1398 (23 mei 2019) voor het eerst mee naar de huiskerk ging. U wilde het een kans geven omdat u gevoelsmatig doorhad dat er wel 'iets' moest zijn en u wilde weten of het de waarheid was of niet. Op een gegeven moment zat u thuis op uw balkon en hield u vogelvoer in uw handpalm om te kijken of het vogeltje dat op uw balkon zat u zou vertrouwen. Het vogeltje begon te eten uit uw handpalm en u zag dit als een teken van de Heilige Geest. U voelde vreugde omdat u het vertrouwen won van het vogeltje en dit was voor u het moment waarop u beseftte dat u graag het verlossingsgebed wilde ondergaan. Op 6 mordad 1398 (28 juli 2019) werd het verlossingsgebed voor u voorgelezen en bekeerde u zich tot het christendom. U ging nog enkele maanden naar de huiskerk tot u op 21 december 2019 op reis vertrok naar België. Normaal gezien zou u eerst samen met uw man naar Europa komen om nadien naar Australië te reizen. Uw man diende evenwel nog praktische zaken te regelen i.v.m. jullie woning in Iran en hij had nog enkele medische afspraken gepland in het ziekenhuis. Jullie spraken daarom af dat jullie elkaar terug zouden zien in Australië en wanneer u op het punt zou staan om naar Australië te vertrekken, zou hij voor u een vliegticket van Europa naar Australië boeken. Twee dagen na aankomst in België kwam uw zoon S. u ophalen om samen naar Zwitserland te gaan. Op 1 januari 2020 vertrok u met de bus van Zwitserland weer naar België. Op 3 januari 2020 stond u effectief op het punt om te vertrekken naar Australië en was u uw spullen aan het inpakken. Uw zoon N. kwam u echter toen zeggen dat H., uw echtgenoot, had laten weten dat de autoriteiten in jullie woning waren binnengevallen en dat u voorlopig beter kon blijven waar u was. Uw echtgenoot had niet zelf naar u durven te bellen omdat uw oudste dochter ziek werd door malaria en hij u geen slecht nieuws meer wou brengen. Hij wou u sparen omdat u erg stressgevoelig bent, last heeft van oorsuizingen en lijdt aan hersenproblemen. Via uw zoon vernam u dat agenten van de Ettelaat uw huis doorzochten en uw laptop meenamen. Nadien kwamen de autoriteiten nog drie keer langs. Uiteindelijk vertrok uw echtgenoot H. op 28 day 1397 (18 januari 2020) naar Australië. U heeft geen nieuws meer over uw situatie in Iran. U liet uw zoon N. ondertussen weten dat u graag naar een Belgische kerk wou gaan, waarop hij u een kerk dichtbij huis voorstelde, namelijk de Evangelische kerk 'De Pottenbakker' in Kortrijk. Op 19 januari 2020 ging u voor het eerst naar deze kerk. Op 23 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Sindsdien bleef u naar de Pottenbakkerskerk gaan en sinds het uitbreken van de coronacrisis volgde u elke woensdag de kerkvieringen via Zoom. U volgde ook drie à vier keren een online Turkse kerkviering op zaterdag samen met uw kamergenoot uit het opvangcentrum. Vervolgens volgde u nog online Bijbelstudie met een Bijbelgroep uit Amerika. Tot slot las u iedere ochtend in de Bijbel. Bij terugkeer naar Iran vreesde u vermoord te worden. Het Commissariaat-generaal nam op 7 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing op 31 januari 2022.

Op 24 februari 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde geen nieuwe elementen te hebben. U herhaalde dat u niet kon terugkeren naar Iran en dat u omwille van uw bekering tot het christendom de doodstraf zou krijgen. U stipte terloops nog aan dat verscheidene van uw familieleden bekeerd zijn. U merkte in verband met de in het kader van uw eerste verzoek genomen weigeringsbeslissing, waarin aangestipt werd dat u een gebrekkige kennis over kernelementen van uw asielrelaas had, nog op dat uw man u wegens uw mentale situatie niets vertelt waar u stress van kan krijgen. U verklaarde tot slot nog in België goed bezig te zijn. Het Commissariaat-generaal nam op 15 september 2022 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 27 februari 2023.

Op 22 maart 2023 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u in België sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 deelnam aan betogingen. U vertelde dit niet aan uw man om hem niet ongerust te maken. Uw neef M. K., die voor de Iraanse autoriteiten werkt, stond op 10 esfand 1401 (1 maart 2023) plots aan uw man zijn deur. Jullie hadden nooit een goede band met hem. Zo'n tien à twaalf jaar geleden vroeg M. de hand van uw dochter, wat zij weigerde. Sindsdien zocht hij haar op op straat en zei hij dat hij een huwelijk tussen haar en iemand anders zou verhinderen. Na hem jaren niet meer te hebben gehoord begon hij uw man plots te bedreigen en uit te schelden. Hij verweet uw man dat dat hij niet wist wat u allemaal deed in het buitenland. Hij dreigde dat hij jullie levens zou verwoesten. De burens aanschouwden het incident en ondertekenden een papier waarin ze getuigden over het incident tussen uw man en M.. Na de hele heisa belde uw man, die imagoschade bij de burens vreesde en niet wist wat te doen, u kwaad op. De dag nadien, op 11 esfand 1401 (2 maart 2023), ging u man met het document van de burens naar politie om een klacht in te dienen tegen M.. De agent die hij sprak stelde voor om, aangezien M. familie is, het conflict met hulp van de ouderen in de familie op te lossen. Uw man besloot om geen klacht meer in te dienen en keerde terug naar huis. Toen hij weer thuis kwam ontving hij twee convocaties, één op uw naam en één op zijn naam, van de politie van Babolsar. Hierin stond dat jullie zich op 13 esfand 1401 (4 maart 2023) zouden moeten komen aanmelden bij de politie. Uw man ging alleen en kreeg allerlei vervelende vragen voorgeschoteld over de reden van uw afwezigheid in Iran en over uw politieke activiteiten in België. Uw man ontkende dat u lid was van de politieke oppositie en zei dat hij niet wist dat u in België deelnam aan betogingen. De politie confronteerde uw man met foto's van uw activiteiten maar uw man hield vast dat hij niet wist dat u zich met dergelijke zaken bezighield. Bijgevolg werd hij verplicht om een papier te ondertekenen waarin hij zei dat hij hier niet van op de hoogte was en u geen contact had met een bepaalde groep. Uw man zijn telefoon werd afgenomen en hij mocht de stad Babolsar niet meer verlaten. Toen hij terug naar huis keerde van de politie belde hij u opnieuw razend op. Na jullie telefoontje kreeg uw man naar eigen zeggen pijn aan zijn hart. Hij riep de burens die hem naar de ziekenhuis brachten. Uw man kreeg een hartinfarct en werd tot 15 esfand 1401 (6 maart 2023) opgenomen in het ziekenhuis. Op 6 ordibehesht (26 april 2023) ontving uw man een convocatiebrieven van de Revolutionaire Rechtbank van Babolsar waarin stond dat u zich op 9 ordibehesht 1402 (29 april 2023) moest gaan aanmelden.

U gaat voorts regelmatig naar de kerk in Moeskroen. Vroeger ging u naar de kerk in Kortrijk, maar die blijkt toch te ver. Tot slot woont u al vier jaar in België en draagt u geen hidjab meer.

Indien u naar Iran zou terugkeren staat u een finaal vonnis voor executie te wachten. Uw leven is er in gevaar.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van de verklaring van de burens omtrent het incident met M. met een bijhorende vertaling; twee kopieën van politieoproeping gericht aan u en uw echtgenoot met bijhorende vertaling; een kopie van een medisch document omtrent de hartproblemen van uw echtgenoot met een vertaling; een aan u gerichte kopie van een elektronische dagvaarding met vertaling; allerlei screenshots waaruit blijkt dat u tijdens uw deelname aan betogingen in beeld kwam op sociale media en tv-zenders en tot slot een persoonlijke brief waarin u uw relaas uit de doeken doet. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud maakte u per e-mail, d.d. 31 oktober 2023, nog opmerkingen over op de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud zonder dat deze evenwel uw asielmotieven wijzigden. U maakte hierbij ook melding dat u geen bewijzen heeft dat uw neef M. voor de Iraanse veiligheidsdiensten werkt.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van

de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er aan uw beweerde bekering in Iran, uw beweerde huiskerkgang en uw beweerde problemen geen geloof werd gehecht. Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kon worden dat u uw kerkgang in België situeerde in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran, en aangezien hieraan geen enkel geloof kon worden gehecht, kwam de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België meteen na uw aankomst en zelfs voor uw asielverzoek naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er werd besloten dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat. In beroep bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing integraal. Tegen deze beslissing tekende u geen cassatieberoep aan. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bracht u geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd bleef. Wat betreft de uw voorgaande procedures resten er u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige derde verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan.

Vooreerst wat betreft dat u herhaalde dat u nog steeds christen bent en heden naar de kerk gaat in Moeskroen (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 9; CGVS 3e VIB, p. 3), dient gewezen te worden op het volgende.

- U bracht bij uw derde verzoek geen nieuwe elementen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Zelfs al gaat u nog steeds naar een kerk, dan nog dient - gelet op de eerdere weigeringsbeslissingen die integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd -, opgemerkt te worden dat het doet vermoeden dat u zich louter uit opportunistische overwegingen binnen de kerk engageert. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. U bevestigde zelf dat veel mensen in Iran niets weten over uw bekering (CGVS 3e VIB, p. 10).

Voorts slaagde u er niet in om uw huidige problemen, u kan niet naar Iran terugkeren omdat uw neef M. K. die voor de Ettelaat van de Sepah werkt ervoor zorgde dat u werd opgeroepen voor de Revolutionaire Rechtbank van Babolsar als gevolg van uw politieke activiteiten in België (CGVS 3e VIB, p. 6-9), aan te tonen.

U toonde niet aan dat uw neef M. K. bij de Iraanse autoriteiten werkt.

- In kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming vertelde u immers niets over het werk van uw neef. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd nochtans de vraag gesteld of u mensen kent die voor de Iraanse autoriteiten werken, meer bepaald voor de Sepah of de Ettelaat. Buiten dat uw broer via via in het politiek activisme belandde, kende u niemand (CGVS I 1e VIB, p. 7). Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u geen problemen had met de autoriteiten, noch met medeburgers (CGVS-vragenlijst 1e VIB, ingevuld op de DVZ, vraag 3.7). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u dacht dat u enkel werd gevraagd naar uw gezin en niet naar uw familie (CGVS 3e VIB, p. 9), terwijl mensen in Iran bezwaarlijk gezien kan worden als een loutere verwijzing naar uw gezin.
- U heeft geen enkele informatie over M. zijn werk. U kon met moeite specificeren voor welke autoriteit hij precies werkte. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat hij werkte voor de Sepah Pasdarah (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 17), tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat hij werkte voor de Ettelaat en de Basij (CGVS 3e VIB, p. 4, p. 6). Gevraagd om te specificeren voor welke dienst uw neef nu precies werkt herhaalde u opnieuw dat het voor de Basij, Sepah en Ettelaat was. U wist niet voor welke tak hij precies werkte of wat zijn functie precies inhoudt. Nogmaals aangespoord om meer over zijn werk te vertellen kwam u niet verder dan te zeggen dat iedereen in uw familie weet dat hij voor de Ettelaat werkt. U moest echter bekennen dat ook uw familie niet weet wat hij precies doet, al liet u het na om hier vragen aan hen over te stellen. Ook waar uw neef werkt kon u niet vertellen en opnieuw verviel u in algemeenheden dat u hoorde dat hij voor de Ettelaat werkt en dat hij activiteiten had voor de Basij.
- U heeft geen idee wanneer M. begon met zijn werk voor de autoriteiten, enkel dat het sinds lang geleden is. Dat hij nu nog voor de Iraanse autoriteiten werkt kon u eveneens niet aantonen. U kwam niet verder dan te vertellen dat u zeker wist dat hij erachter zat. Opnieuw aangespoord om te concretiseren dat hij nog steeds voor de autoriteiten werkt, beargumenteerde u uw stelling door te zeggen dat hij nog jong is en nog niet gepensioneerd is (CGVS 3e VIB, p. 7-8), hetgeen bezwaarlijk aantoont dat uw neef heden werkt voor de Iraanse autoriteiten. U had overigens geen enkel idee hoe u zijn werk kon bewijzen en ook via uw familiaal netwerk bleek dit niet mogelijk (CGVS 3e VIB, p. 9). Dat u uw neef zodanig vreest (CGVS 3e VIB, p. 8), terwijl u er niet in slaagt om zijn werk voor de autoriteiten aan te tonen, is niet aannemelijk.

- Bijkomend had u ook maar weinig andere informatie over uw neef. Zo wist u niet met wie hij samenwoont of wie er deel uitmaakt van zijn gezin. Dat u hem niet ziet en u al heel lang geen contact meer met hem heeft gehad (CGVS 3e VIB, p. 8), is geen verschuiving voor uw gebrek aan kennis.
- Aangezien u het werk van uw neef niet aantoonde, staan de problemen – u werd opgeroepen bij de politie en u ontving een oproeping om u aan te melden bij de rechtbank - die u door hem kreeg staan bijgevolg ook ernstig op de helling.
- U kon de oorzaak van de problemen met uw neef anno 2023 niet duiden. Zo is het op zijn minst bevreemdend dat uw neef, tien à twaalf jaar nadat uw dochter hem had afgewezen om met hem te trouwen (CGVS 3e VIB, p. 6p. 8), plots wraak wil nemen op u. U heeft uw neef immers al zeven jaar niet meer gezien (CGVS 3e VIB, p. 8). U verklaarde dat hij u gezien moest hebben op sociale mediakanalen waar u duidelijk te zien bent in beeld. Dat u in een massa geïdentificeerd kon worden door de autoriteiten omdat uw neef u al kende (CGVS, p. 10), is, gezien u de functie van uw neef niet aantoonde, opnieuw niet overtuigend. In dit opzicht is het dan ook opvallend dat uw man buiten het ene incident op 1 maart 2023, u verder geen problemen meer met uw neef kende (CGVS 3e VIB, p. 6).
- U heeft maar beperkte informatie over hoe uw man de convocaties ontving. U veronderstelde dat uw man bij ontvangst een elektronische handtekening moest zetten, maar u weet niet of dit bij hem het geval was. Uw verklaringen over de gang van zaken bij het ontvangen van convocaties was algemeen en u kende over het geval van uw man geen details. Dat u hier geen vragen over stelde (CGVS 3e VIB, p. 15), is, gezien er van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar vrees, vreemd.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe dat er geen geloof gehecht kan worden aan de juridische problemen van u en uw man in Iran ten gevolge van een conflict met uw neef M..

Tenslotte toont u niet aan dat u vanwege uw politieke activiteiten in België zijn ingegeven van een oprechte overtuiging en dat u hiervoor een vrees moet koesteren bij terugkeer.

- Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal stelde u dat u na de dood van Mahsa Amini, vanaf september 2022, startte met betogen (CGVS 3e VIB, p. 11). Noch tijdens uw eerste verzoek, noch tijdens uw tweede verzoek nam u echter deel aan politieke activiteiten. Ook ten tijde van uw beroepsprocedure in het kader van uw tweede verzoek, die nochtans liep na de start van uw deelname aan protesten, vertelde u niets over uw politieke activiteiten.
- Voorts kan opgemerkt worden dat, hoewel u volgens uw verklaringen meer dan ooit de behoefte heeft aan het gezelschap van uw man (persoonlijk asielrelaas d.d. 10 juni 2023, 3e VIB) en u nog contact met hem onderhoudt (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 22), u uw man niets heeft verteld over uw deelname aan politieke activiteiten. Dat u hem gezien zijn leeftijd en zijn situatie niet ongerust wil maken (CGVS 3e VIB, p. 10), kan gezien u zelf stelde dat u wilde dat heel de wereld uw stem hoort (CGVS 3e VIB, p. 11), niet overtuigen.
- Vervolgens blijkt nergens uit uw verklaringen of uit de door u neergelegde foto's dat u een bijzonder politiekprofiel. U deelt uw politieke ideeën louter met vrienden of binnenskamers, maar u bent niet verbonden aan een bepaalde politieke partij. U heeft overigens geen idee bij welke partij u het meeste aansluiting zou vinden moest u een lidmaatschap aangaan. Uit uw verklaringen blijkt dat uw rol op de betogingen niet meer is dan die van een gewone deelnemer die een vlag in de hand houdt of slogans scandeert. Dat u scanderend in beeld komt is onvoldoende om te stellen dat u hierdoor dermate in het oog zou kunnen springen voor de Iraanse autoriteiten (CGVS 3e VIB, p. 11-13).
- Betreffende de video die verscheen op Notélé tv dient opgemerkt te worden dat u voornamelijk achteraan aldansend in beeld kwam. U sprak niet tegen de camera en nergens werd u bij naam genoemd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat een lokale zender uit Moeskroen in de aandacht zou kunnen lopen van de Iraanse autoriteiten. U stelt overigens zelf dat uw doel niet is om gezien te worden (CGVS 3e VIB, p. 11-13).
- Uit het voorgaande kan bijgevolg geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op uw beperkte politieke profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw vier politiek getinte posts op uw instagram te wissen. Overigens stelde u zelf dat u minder post omdat u vergat hoe het moet en telt uw instagrampagina naar eigen zeggen niet meer dan 66 volgers (CGVS 3e VIB, p. 3). Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden kunnen zijn.

Betreffende uw verklaring dat u het leven met een verplichte hidjab niet meer kan voorstellen (CGVS, p. 11), dient worden opgemerkt dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om ten aanzien

van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Bovendien dient hierbij nog te worden benadrukt dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aanhaalde als een motief.

Waar uw advocaat tot slot verwijst naar verwestering – u kan na vier jaar verblijf in een democratisch land niet meer terugkeren naar een dictatuur en uw kinderen zijn Europees en Australisch - (CGVS 3e VIB, p. 16), dient erop gewezen dat een dergelijk risico in concreto moet worden aangetoond, waartoe u evenwel in gebreke blijft. Bovendien onderhoudt u nog steeds contact met uw man in Iran (CGVS 3e VIB, p. 3) en blijkt uit uw neergelegde documenten dat u zich voornamelijk in Iraanse kringen bevindt. Dat u in Iran niet in diezelfde vrijheid kan leven en er een hidjab moet dragen (CGVS, p. 11 en p. 16), zijn onvoldoende elementen om te spreken van een dermate doorgedreven verwestering waardoor u een risico loopt op vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade ten gevolge daarvan. Om als vluchteling erkend te worden dient u immers aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. Het loutere feit dat u in uw land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België of in een ander land alwaar u gewoond heeft, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Wat de door u neergelegde verklaring van de bureaus betreft, kan nog opgemerkt worden dat de inhoud niets zegt over de context waarin deze problemen plaatsgevonden zouden hebben. Ook hier kan opgemerkt worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Aangezien de problemen niet worden aangenomen, hebben de door u neergelegde juridische documenten ook weinig waarde. Bewijskrachtige documenten moeten immers kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Uit de medische documenten blijkt ook niet dat de hartproblemen het gevolg zijn van dreigementen van M.. De documenten die u neerlegde om uw politieke activiteiten te staven, werden hierboven reeds besproken. Uw persoonlijke brief is voornamelijk herhaling van wat u vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud. De door u overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud noch uw opmerking dat u geen documenten heeft om te bewijzen dat uw neef M. voor de Iraanse veiligheidsdiensten werkt zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna:

het Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht zij deze te weerleggen.

Verzoekster betoogt dat zij tot op heden geen schriftelijk bewijs heeft kunnen neerleggen dat haar neef voor de autoriteiten werkt. Zij stelt dat ze heeft geprobeerd documenten te vinden, maar geen toegang heeft tot officiële databanken die deze informatie zouden kunnen verschaffen. Verder repliceert verzoekster op de vraag of ze iemand kende die voor de autoriteiten werkte, ze alleen haar broer als politiek activist noemde omdat toen ze voor het eerst internationale bescherming aanvroeg, ze bang was voor de Iraanse autoriteiten vanwege haar religieuze bekering. Verzoekster betoogt dat ze al ongeveer tien jaar geen contact meer heeft gehad met haar neef. Ze beklemtoont dat hij haar familie had lastiggevallen toen haar dochter weigerde met hem te trouwen. Verzoekster stelt dat zij hem daarna alleen nog gezien had op de begrafenis van zijn moeder (haar tante) ongeveer zes jaar geleden. Verzoekster betoogt dat toen de vraag aan haar werd gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ze meende dat deze vraag naar haar familie verwees. Zij benadrukt dat zij dacht aan haar directe familie en zij in feite haar broer noemde. Verzoekster betoogt dat zij niet vond dat ze haar neef moest noemen, die ze al enkele jaren niet meer gezien had en die haar op dat moment geen moeilijkheden bezorgde. Ze benadrukt dat zij ook niet precies wist wat zijn werk was bij het Ettelaat. Verzoekster betoogt dat ze weet dat hij bij de veiligheidsdienst van de Islamitische Revolutionaire Garde werkt en dat hij vrijwillig lid is van de Basij. Ze meent dat ze sinds het overlijden van haar tante meer dan zes jaar geleden geen contact meer heeft gehad met dit deel van de familie. Zij meent dat ze dan ook geen precieze informatie heeft over de taken van haar neef M.. Verzoekster betoogt dat ze bovendien al vier jaar in Europa verblijft en haar familieleden en haar kinderen zich, met uitzondering van haar echtgenoot, in België en Australië bevinden.

Verder betoogt verzoekster aangaande het verwijt van verweerder dat zij geen informatie kan geven over de wijze waarop haar echtgenoot de dagvaardingen heeft ontvangen dat deze vraag niet relevant is. Zij betoogt dat zij het niet nodig achtte dit aan haar echtgenoot te vragen. Verzoekster stelt dat zij niet nagedacht had over de communicatiemiddelen en ze niet twijfelde aan het bestaan van de dagvaardingen. Ze meent dat dit het belangrijkste en vooral het meest verontrustende was voor haar. Verzoekster beklemtoont dat haar man bovendien al in shock was en ze hem niet nog meer ongerust wilde maken met talloze vragen. Verzoekster betoogt dat in het kader van haar politieke activiteiten zij nieuwe foto's heeft gemaakt, met name van beelden die zijn uitgezonden op BBC News (BBC Persian), die 19,8 miljoen "followers" heeft. Ze stelt dat het dus niet om beelden of reportages gaan die alleen op lokale zenders worden uitgezonden, maar om netwerken en verspreidingskanalen met een groot bereik. Verzoekster benadrukt dat ze ook deelnam aan de manifestatie tegen antisemitisme, aangezien de Iraanse autoriteiten Hamas steunden en het antisemitisme haar choqueerde.

Daarnaast betoogt verzoekster wat haar verwestering betreft, zij anders dan verweerder beweert, het bewijs heeft geleverd van haar verwestering en van de onmogelijkheid om terug te keren naar een leven onder het juk van de mollahs in Iran. Verzoekster betoogt dat sinds haar aankomst in Europa zij geen hoofddoek meer draagt, zowel vanwege haar bekering als vanwege haar afwijzing van de Iraanse dictatuur. Ze benadrukt dat al haar kinderen Iran verlaten hebben en haar dochters in Australië wonen en Australische staatsburgers geworden zijn. Ze stelt dat één van haar zonen Belg geworden is en ze allemaal christen geworden zijn. Verzoekster betoogt dat deze factoren alleen al haar onvermogen aantonen om de ideologische voorschriften van de Iraanse autoriteiten en hun praktische implicaties voor het dagelijks leven te aanvaarden. Ze betoogt dat in ieder geval het dragen van de hijab voor haar uit den boze is. Verzoekster stelt dat waar nodig ze ook attesten van haar werkgever neerlegt en deze attesten haar integratie aantonen.

Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar en citeert zij fragmenten uit algemene landeninformatie.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- verschillende schermafbeeldingen van sociale media pagina's waarop te zien is dat verzoekster deelneemt aan betogingen;
- verschillende foto's van verzoekster;
- een foto van een arbeidsovereenkomst van 24 augustus 2021;
- een getuigenverklaring van K. V., verzoeksters werkgever;
- een getuigenverklaring van 8 maart 2022 van A. C., sociaal assistent van Fedasil te Moeskroen.

2.2.2. Verzoekster brengt op 22 april 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- foto's en uittreksels van sociale media ter staving van haar zichtbare politieke activiteiten tegen het Iraans regime.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. Vooreerst kan wat betreft de bijzondere procedurele noden gewezen worden op volgende terechte overwegingen in de bestreden beslissing die verzoekster ongemoeid laat:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. Verzoekster volhardt in haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming in haar bekering. Daarnaast verklaart verzoekster dat ze bedreigd wordt door haar neef die voor de Iraanse autoriteiten werkt – en die eerder de hand van verzoekster dochter heeft gevraagd hetgeen echter werd

geweigerd – en die op de hoogte is van haar deelname aan politieke betogingen in België tegen het Iraanse regime.

Ter staving van haar huidig verzoek heeft verzoekster het CGVS volgende stukken overgemaakt: een kopie van de verklaring van haar burens omtrent het incident met haar neef M., twee kopieën van politieoproepingen gericht aan haar en haar echtgenoot, een kopie van een medisch document omtrent de hartproblemen van haar echtgenoot, een aan haar gerichte kopie van een elektronische dagvaarding, allerlei screenshots waaruit blijkt dat zij tijdens haar deelname aan betogingen in beeld kwam op sociale media en tv-zenders en een persoonlijke brief waarin zij haar relaas uit de doeken doet.

Op 31 oktober 2023 stuurde verzoekster een e-mail naar het CGVS waarin opmerkingen werden toegevoegd aan de notities van haar persoonlijk onderhoud en waarbij er ook verklaard werd dat zij geen bewijzen heeft dat haar neef M. voor de Iraanse veiligheidsdiensten werkt.

Middels het verzoekschrift worden nog volgende stukken bijgebracht: verschillende schermafbeeldingen van sociale media pagina's waarop te zien is dat verzoekster deelneemt aan betogingen, verschillende foto's van verzoekster, een foto van een arbeidsovereenkomst van 24 augustus 2021, een getuigenverklaring van verzoeksters werkgever, een getuigenverklaring van 8 maart 2022 van een sociaal assistent van Fedasil te Moeskroen.

Verzoekster brengt op 22 april 2024 ter terechtzitting aan de Raad verder een aanvullende nota bij waaraan foto's en uittreksels van sociale media worden toegevoegd ter staving van haar zichtbare politieke activiteiten tegen het Iraanse regime.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op terzichte wijze gemotiveerd dat het tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoekster geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.4. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing aangaande de eerdere verzoeken om internationale bescherming terdege gemotiveerd:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat er aan uw beweerde bekering in Iran, uw beweerde huiskerkgang en uw beweerde problemen geen geloof werd gehecht. Aangezien uit uw verklaringen opgemaakt kon worden dat u uw kerkgang in België situeerde in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en huiskerkgang in Iran, en aangezien hieraan geen enkel geloof kon worden gehecht, kwam de geloofwaardigheid van uw motivatie om in België meteen na uw aankomst en zelfs voor uw asielverzoek naar de kerk te gaan ook danig op de helling te staan. Er werd besloten dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat. In beroep bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing integraal. Tegen deze beslissing tekende u geen cassatieberoep aan. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming bracht u geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat deze gehandhaafd bleef. Wat betreft de uw voorgaande procedures resten er u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In het kader van uw huidig derde verzoek brengt u evenmin dergelijke elementen aan.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoeksters bekering kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en 's Raads arresten nrs. 267 567 van 31 januari 2022 en 285 391 van 27 februari 2023.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. In zoverre verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek blijft vasthouden aan haar bekering zoals uiteengezet in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming en volhardt in elementen die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken, voegt zij niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

Aangaande verzoeksters vermeende bekering wordt in de bestreden beslissing bijkomend op goede gronden gemotiveerd:

“U bracht bij uw derde verzoek geen nieuwe elementen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Zelfs al gaat u nog steeds naar een kerk, dan nog dient - gelet op de eerdere weigeringsbeslissingen die integraal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd -, opgemerkt te worden dat het doet vermoeden dat u zich louter uit opportunistische overwegingen binnen de kerk engageert. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. U bevestigde zelf dat veel mensen in Iran niets weten over uw bekering (CGVS 3e VIB, p. 10).”

Door slechts te benadrukken dat ze geen hijab meer draagt sinds haar aankomst in Europa, al haar kinderen Iran verlaten hebben en christenen zijn geworden brengt verzoekster geen valabele elementen bij die bovenstaande concrete en terechte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Voorts motiveert de commissaris-generaal terdege dat er geen geloof kan worden gehecht aan de juridische problemen van verzoekster en haar man in Iran ten gevolge van een conflict met haar neef M.. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden geoordeeld dat:

i) in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verzoekster immers niets vertelde over het werk van haar neef. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd nochtans de vraag gesteld of verzoekster mensen kent die voor de Iraanse autoriteiten werken, meer bepaald voor de Sepah of het Ettelaat. Buiten dat haar broer via via in het politiek activisme belandde, kende verzoekster niemand. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) stelde verzoekster dat zij geen problemen had met de autoriteiten, noch met medeburgers. Hiermee geconfronteerd stelde verzoekster dat zij dacht dat haar enkel werd gevraagd naar haar gezin en niet naar haar familie, terwijl mensen in Iran bezwaarlijk gezien kan worden als een loutere verwijzing naar haar gezin;

ii) verzoekster geen enkele informatie heeft over het werk van M.. Verzoekster kon met moeite specificeren voor welke autoriteit hij precies werkte. Op de DVZ zei verzoekster dat hij werkte voor de Sepah Pasdarah, tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat hij werkte voor de Ettelaat en de Basij. Gevraagd om te specificeren voor welke dienst haar neef nu precies werkt herhaalde verzoekster opnieuw dat het voor de Basij, Sepah en het Ettelaat was. Verzoekster wist niet voor welke tak hij precies werkte of wat zijn functie precies inhoudt. Nogmaals aangespoord om meer over zijn werk te vertellen kwam zij niet verder dan te zeggen dat iedereen in haar familie weet dat hij voor het Ettelaat werkt. Verzoekster moest echter bekennen dat ook haar familie niet weet wat hij precies doet, al liet zij het na om hier vragen aan hen over te stellen. Ook waar haar neef werkt kon verzoekster niet vertellen en opnieuw verviel zij in algemeenheden dat zij hoorde dat hij voor het Ettelaat werkt en dat hij activiteiten had voor de Basij;

iii) verzoekster geen idee heeft wanneer M. begon met zijn werk voor de autoriteiten, enkel dat het sinds lang geleden is. Dat hij nu nog voor de Iraanse autoriteiten werkt kon verzoekster eveneens niet aantonen. Verzoekster kwam niet verder dan te vertellen dat zij zeker wist dat hij erachter zat. Opnieuw aangespoord om te concretiseren dat hij nog steeds voor de autoriteiten werkt, beargumenteerde verzoekster haar stelling door te zeggen dat hij nog jong is en nog niet gepensioneerd is, hetgeen bezwaarlijk aantoont dat haar neef heden werkt voor de Iraanse autoriteiten. Verzoekster had overigens geen enkel idee hoe zij zijn werk kon

bewijzen en ook via haar familiaal netwerk bleek dit niet mogelijk. Dat verzoekster haar neef zodanig vreest, terwijl zij er niet in slaagt om zijn werk voor de autoriteiten aan te tonen, is niet aannemelijk;

iv) verzoekster bijkomend ook maar weinig andere informatie over haar neef had. Zo wist zij niet met wie hij samenwoont of wie er deel uitmaakt van zijn gezin. Dat verzoekster hem niet ziet en hij al heel lang geen contact meer met hem heeft gehad, is geen verschoning voor haar gebrek aan kennis;

v) verzoekster de oorzaak van de problemen met haar neef anno 2023 niet kon duiden. Zo is het op zijn minst bevreemdend dat haar neef, tien à twaalf jaar nadat haar dochter hem had afgewezen om met hem te trouwen, plots wraak wil nemen op haar. Verzoekster heeft haar neef immers al zeven jaar niet meer gezien. Verzoekster verklaarde dat hij haar gezien moest hebben op sociale mediakanalen waar zij duidelijk te zien is in beeld. Dat verzoekster in een massa geïdentificeerd kon worden door de autoriteiten omdat haar neef haar al kende is, gezien zij de functie van haar neef niet aantoonde, opnieuw niet overtuigend. In dit opzicht is het dan ook opvallend dat haar man buiten het ene incident op 1 maart 2023, verder geen problemen meer met haar neef kende;

vi) verzoekster maar beperkte informatie heeft over hoe haar man de convocaties ontving. Verzoekster veronderstelde dat haar man bij ontvangst een elektronische handtekening moest zetten, maar zij weet niet of dit bij hem het geval was. Verzoeksters verklaringen over de gang van zaken bij het ontvangen van convocaties was algemeen en zij kende over het geval van haar man geen details. Dat verzoekster hier geen vragen over stelde, is vreemd gezien er van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid kan worden verwacht dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met zijn of haar vrees.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster volhardt in haar vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins dienstige argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoekster geschetste context en afgelegde verklaringen.

Inzake verzoeksters politieke activiteiten in België en op sociale media wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende overwogen:

“Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal stelde u dat u na de dood van Mahsa Amini, vanaf september 2022, startte met betogen (CGVS 3e VIB, p. 11). Noch tijdens uw eerste verzoek, noch tijdens uw tweede verzoek nam u echter deel aan politieke activiteiten. Ook ten tijde van uw beroepsprocedure in het kader van uw tweede verzoek, die nochtans liep na de start van uw deelname aan protesten, vertelde u niets over uw politieke activiteiten.

Voorts kan opgemerkt worden dat, hoewel u volgens uw verklaringen meer dan ooit de behoefte heeft aan het gezelschap van uw man (persoonlijk asielrelaas d.d. 10 juni 2023, 3e VIB) en u nog contact met hem onderhoudt (verklaring DVZ 3e VIB, vraag 22), u uw man niets heeft verteld over uw deelname aan politieke activiteiten. Dat u hem gezien zijn leeftijd en zijn situatie niet ongerust wil maken (CGVS 3e VIB, p. 10), kan gezien u zelf stelde dat u wilde dat heel de wereld uw stem hoort (CGVS 3e VIB, p. 11), niet overtuigen.

Vervolgens blijkt nergens uit uw verklaringen of uit de door u neergelegde foto's dat u een bijzonder politiekprofiel. U deelt uw politieke ideeën louter met vrienden of binnenskamers, maar u bent niet verbonden aan een bepaalde politieke partij. U heeft overigens geen idee bij welke partij u het meeste aansluiting zou vinden moest u een lidmaatschap aangaan. Uit uw verklaringen blijkt dat uw rol op de betogingen niet meer is dan die van een gewone deelnemer die een vlag in de hand houdt of slogans scandeert. Dat u scanderend in beeld komt is onvoldoende om te stellen dat u hierdoor dermate in het oog zou kunnen springen voor de Iraanse autoriteiten (CGVS 3e VIB, p. 11-13).

Betreffende de video die verscheen op Notélé tv dient opgemerkt te worden dat u voornamelijk achteraan aldansend in beeld kwam. U sprak niet tegen de camera en nergens werd u bij naam genoemd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat een lokale zender uit Moeskroen in de aandacht zou kunnen lopen van de Iraanse autoriteiten. U stelt overigens zelf dat uw doel niet is om gezien te worden (CGVS 3e VIB, p. 11-13).

Uit het voorgaande kan bijgevolg geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op uw beperkte politieke profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iranese_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de

negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is, blijkt bovendien uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw vier politiek getinte posts op uw instagram te wissen. Overigens stelde u zelf dat u minder post omdat u vergat hoe het moet en telt uw instagrampagina naar eigen zeggen niet meer dan 66 volgers (CGVS 3e VIB, p. 3). Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden kunnen zijn."

Door haar deelname aan betogingen in België te benadrukken en te wijzen op de neergelegde documenten brengt verzoekster geen overtuigende elementen bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ontkrachten.

Verzoekster gaat met haar betoog en de bijkomende nieuwe stukken voorbij aan de terechte vaststellingen die volgen uit de beschikbare COI focus *"IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten"* van 10 mei 2023. Uit deze informatie kan immers vastgesteld worden dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekster ook niet aantoont een groot bereik te hebben op haar sociale media. Dat verzoekster te zien is op foto's gepubliceerd op sociale media alsook op beelden van tv-uitzendingen kan hier geen ander licht op werpen.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster benadrukt haar verblijf in Europa doch brengt geen andere informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in haar hoofd niet aantoont of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeksters vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet heeft aangetoond dat zij vóór haar legaal vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Verzoekster brengt door enkele passages uit het hetzelfde rapport bij te brengen en daaruit af te leiden dat er wel interesse is om Iraniërs te vervolgen geen informatie aan die voorgaande analyse en de conclusie kan ontkrachten dat Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de door verzoekster onderstreept informatie en passages blijkt geenszins een systematische vervolging bij terugkeer van Iraniërs wegens hun activiteiten buiten Iran. Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekster, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 6 maart 2020, p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van haar vertrek en asielrelaas, betekent evenwel niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekster eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoekster toont niet aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekster bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Daarnaast wordt door de commissaris-generaal aangaande verzoeksters verklaring dat zij het leven met een hijab niet meer kan voorstellen, als volgt geoordeeld:

“Betreffende uw verklaring dat u het leven met een verplichte hidjab niet meer kan voorstellen (CGVS, p. 11), dient worden opgemerkt dat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet volstaan om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het

privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Bovendien dient hierbij nog te worden benadrukt dat u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aanhaalde als een motief."

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven om te buigen.

De Raad benadrukt hierbij dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Wat betreft verzoeksters vrees voor vervolging omwille van een verwestering wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

"Waar uw advocaat tot slot verwijst naar verwestering - u kan na vier jaar verblijf in een democratisch land niet meer terugkeren naar een dictatuur en uw kinderen zijn Europees en Australisch - (CGVS 3e VIB, p. 16), dient erop gewezen dat een dergelijk risico in concreto moet worden aangetoond, waartoe u evenwel in gebreke blijft. Bovendien onderhoudt u nog steeds contact met uw man in Iran (CGVS 3e VIB, p. 3) en blijkt uit uw neergelegde documenten dat u zich voornamelijk in Iraanse kringen bevindt. Dat u in Iran niet in diezelfde vrijheid kan leven en er een hidjab moet dragen (CGVS, p. 11 en p. 16), zijn onvoldoende elementen om te spreken van een dermate doorgedreven verwestering waardoor u een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade ten gevolge daarvan. Om als vluchteling erkend te worden dient u immers aan te tonen dat u vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging. Het loutere feit dat u in uw land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België of in een ander land alwaar u gewoond heeft, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag."

Verzoekster kan met de verwijzing naar haar bekering en die van haar kinderen, haar betoog dat ze sinds haar aankomst in Europa geen hijab meer draagt, de neergelegde stukken inzake haar (voormalige) werkzaamheden en de lovende getuigenverklaring van 8 maart 2022 van de sociaal assistent in het opvangcentrum waar ze verbleef, geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen. Immers kan er hier niet uit worden afgeleid dat verzoekster -, die Iran legaal heeft verlaten, die het Farsi beheerst en reeds werkervaring heeft opgedaan in Iran als leraar alsook contacten heeft onderhouden met haar echtgenoot in Iran (Verklaring DVZ van 6 maart 2020, p. 5-6, persoonlijk onderhoud van 14 april 2021, p. 3; Verklaring volgend verzoek van 12 juni 2023, vraag 18, 22; persoonlijk onderhoud van 4 oktober 2023) - zodanig verwesterd is dat zij haar leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin toont zij aan dat zij omwille hiervan riskeert te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van haar afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekster. Aangaande de neergelegde stukken ter staving van haar werkzaamheden stipt de Raad ten overvloede aan dat hieruit geenszins blijkt dat verzoekster nog steeds tewerkgesteld zou zijn.

Ten slotte meent de Raad nog dat de door verzoekster neergelegde documenten op het CGVS geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.6. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stipt de Raad nog aan dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekster toont evenwel met haar verwijzing naar de “gewijzigde en actuele politieke, maatschappelijke en veiligheidssituatie in Iran”, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.9. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ en op het CGVS de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

H. CALIKOGLU